

Contra «la globalització de la indiferència»

▶ En el seu primer viatge oficial fora de Roma, el Papa va anar el passat 8 de juliol a Lampedusa, on, com mostra la foto, es va trobar amb un grup d'immigrants. Fou un viatge molt senzill quant a protocol. El Papa va demanar que se suprimís l'habitual seguici de cardenals i autoritats.

En la foto apareix només amb el seu secretari particular, Alfred Xuereb, i amb el bisbe del lloc. L'illa italiana és la porta d'entrada de molts immigrants a Europa, i molts hi moren en l'intent. D'ells es va voler recordar el Papa en aquest viatge: «Sóc aquí —va dir— per recordar els morts, per resar per ells, però també per despertar les nostres consciències i que el que ha passat no torni a passar més». En una missa plena de simbolismes de solidaritat amb els immigrants, el Papa va denunciar «la globalització de la indiferència» davant el sofriment d'aquestes persones.

GLOSSA

Descobrir l'altre

El full de convocatòria d'una reunió d'universitaris cristians apuntava en un primer paràgraf: «[...] que la universitat torni a omplir de continguts humanístics els currículums de les diferents careres i que tots els professors col·laborin en la formació de ciutadans disposats a servir la societat».

En el diàleg es destacà que «hi ha autors que apunten que part de la responsabilitat de la crisi econòmica que ens afecta ha estat provocada per algunes escoles de negocis del món: només havien ensenyat als seus alumnes a fer créixer el preu de les accions. S'havien oblidat de la raó que les havia originat, i que no era una altra que formar empresaris i directius disposats a servir a la societat».

«De la mateixa manera, el desenvolupament tecnocientífic ha d'estar al servei de la societat. Calen científics i tècnics capaços de guiar les recerques i coneixements cap a fins que respectin la dignitat humana, promoguin la justícia i respectin el medi ambient. Per aconseguir-ho,

caldrà que científics i tècnics tinguin capacitat de dialogar amb altres formes de coneixement preocupades per les qüestions del bé i del mal i per les dimensions de sentit de la vida humana. La tècnica —amb la seva recerca de l'eficàcia— i la ciència moderna —amb el seu caràcter operatiu—, poden esdevenir destructores si no apunten vers finalitats pròpiament humanes.»

Per donar resposta a aquests reptes, més enllà de les solucions tècniques, les persones han de superar les visions superficials i materialistes de la vida. És des de la compassió, des del compartir el dolor amb l'altre, que se'l pot descobrir i abandonar l'individualisme, la supèrbia, el consumisme... Només descobrint l'altre, la persona serà capaç de trobar un sentit autèntic a la pròpia vida. «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix» (Lc 10,27). Va ser una tarda ben aprofitada.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La nostra fe, el do més gran (2). Els neguits de la vida

Anem aprofundint, en aquests escrits, sobre el do més gran que hem rebut de Déu: **el do de la fe**. Una fe que es preocupa del que vivim, dels neguits en la vida quotidiana. Avui en remarco dos: **la crisi econòmica amb el sofriment de tantes famílies**, i **la difícil gestió del temps**.

1. *La crisi econòmica* ha causat i segueix causant molt de sofriment. És una experiència negativa que ens ha de fer pensar i ens ha de fer ser capaços de llegir a través d'ella el que cal canviar del nostre sistema de vida. És, com diu Benet XVI, «una oportunitat» (*Caritas in veritate*, n. 21). Ens exigeix repensar els modes de producció, de consum i d'intercanvi, les bases d'una nova forma d'economia que sigui respectuosa amb les persones i amb l'entorn natural. La crisi obre també noves formes de recerca de sentit. Ens adonem que no tenim la vida sota control, que som fràgils i vulnerables, que ens necessitem els uns als altres per poder créixer i realitzar-nos. Ens fa humils i és una ocasió per a descobrir valors espirituals, com la pregària, l'escolta de la Paraula, la confiança en el Pare etern

que vetlla per nosaltres. A la vegada, és un moment oportú per a expressar els llaços de solidaritat i de caritat que tenim entre nosaltres i un estímul per a estar atents a les persones que sofreixen, sigui quina sigui la seva condició. L'Evangeli no ens dona respostes concloents a qüestions d'ordre temporal, però ens orienta en la vida pràctica i ens ofereix criteris i pautes per a afrontar la situació i no caure en el desànim. En èpoques de crisi, els cristians, sostinguts per la fe en Jesucrist i en la seva mort i resurrecció, estem especialment cridats a sembrar esperança. No una esperança ingènua, sinó l'alè d'Esperit Sant que bufa a través de nosaltres i dona sentit a tot allò que fem i diem.

2. *Sobre la gestió del temps* cal notar que el ritme de la vida en les nostres societats s'ha accelerat i tenim la impressió que no disposem de temps per a allò que realment s'ho mereix: educar, estimar-nos, desenvolupar les nostres capacitats, atendre la llar, créixer espiritualment i, en el fons de tot, per a viure amb major plenitud la nostra existència. La vida s'escola entre la feina i la resolució de mil necessitats. No la gaudim amb totes les seves possibilitats. Amb tot, «hi ha un temps per a cada cosa» (*Ecli 3,1*) i els éssers humans no estem fets solament per a consumir i produir, sinó essencialment per a estimar i ésser estimats. En darrer terme, moltes coses que semblen importants no ho són, i potser no donem la importància prioritària a les realitats que sí que la tenen. La nostra vocació més pregona és estimar, però en què consisteix l'amor? Benet XVI respon a *Deus caritas est* (n. 6): «L'amor és ocupar-se de l'altre i preocupar-se per l'altre». El malestar de la vida col·lectiva ens exigeix prioritzar, discernir i saber trobar aquell equilibri entre allò que ens cal fer en la nostra vida ocupada i el temps regalat per a la comunió amb Déu, el famós «ora et labora» de Sant Benet. L'acció per l'acció no té sentit. Ens cal trobar temps per al silenci i la meditació, per a la contemplació, per a la pregària i l'adoració de Déu que en Crist ens ha revelat el seu rostre. El temps de la vida humana ens ha estat donat per a créixer com a persones, que cristianament significa, que Crist creixi cada cop més dins del nostre ésser, «que Crist habiti per la fe en els vostres cors», deia Sant Pau (*Ef 3,17*), i que la nostra voluntat es mogui per la seva Voluntat, que es faci el que Ell vol. Aquest aprenentatge espiritual exigeix temps, discerniment i participació en els sagraments.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

EDUARD BALLESTER

Intel·ligència límit

Una de cada tres famílies té una persona discapacitada al seu càrrec. L'Associació Catalana d'Integració i Desenvolupament Humà (ACIDH) és una entitat social d'utilitat pública que dona suport a un col·lectiu que representa el 2-3% de la població; són persones amb intel·ligència límit. L'ACIDH treballa en la promoció i defensa dels seus drets i dona suport de forma directa a 480 persones i indirecta a 2.500 més. L'Eduard Ballester n'és el gerent (www.acidh.org / 932 859 977).

Com és aquest col·lectiu?

Són persones que tenen el coeficient intel·lectual que se situa per sota del que considera l'OMS el rang de normalitat. Tenen dèficits de capacitat adaptativa en àrees com la comunicació, les relacions interpersonals, el treball, la salut, la seguretat... Gaudeixen d'un bon grau d'autonomia, però són vulnerables davant les exigències d'un entorn competitiu. A l'ACIDH procurem la seva integració plena en l'àmbit social i laboral.

Quines necessitats teniu?

El context és complex, amb unes retallades econòmiques colpidores. A les famílies els suposa un cost de 30.000 € anuals cobrir les necessitats. Segons la Coordinadora de Discapacitats Intel·lectuals, la disminució de gairebé 58M d'euros el darrer any ha suposat un retrocés de 30 anys en els drets de les persones d'aquest col·lectiu. Necessitem qualsevol tipus de suport: econòmic, material o personal.

Per què omple la seva tasca?

La raó de ser de la nostra feina és contribuir perquè cada persona amb discapacitat intel·lectual i la seva família pugui desenvolupar el seu projecte, així com promoure la seva inclusió com a ciutadans de ple dret.

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

Crist és el veritable bon samarità (i 3)

Es pareix de l'Església van interpretar la paràbola en un sentit cristològic i van veure en la paràbola una al·legoria de la història humana: l'home mig mort i saquejat arran del camí és imatge «d'Adam», de l'home que veritablement ha caigut «en mans d'uns bandolers».

La teologia medieval va entendre les dues indicacions que dona la paràbola sobre l'estat de l'home mig mort en un sentit antropològic. D'ell es diu que el despullaren (*spoliatus*) i que el van apallissar fins a deixar-lo mig mort (*vulneratus*). Segons els escolàstics això es refereix a la doble dimensió de l'alienació de l'home: l'home és *spoliatus in supernaturalibus* i *vulneratus in naturalibus*, despullat dels dons de la gràcia sobrenatural que Déu li donà, i ferit en la seva naturalesa. És veritat que això és al·legoria que va més enllà del que diu el text. Però és també un intent de precisar la doble mena de ferides que pesen sobre l'home en la seva història.

Si l'agredit és imatge de l'home, el bon samarità no pot ser més que imatge de Jesucrist mateix, que ens és foraster i allunyat i posat en camí per fer-se càrrec de la seva creatura malferida. El Déu allunyat s'ha fet el nostre pròxim en Jesucrist. Ell amoroseix les nostres ferides amb oli i vi, que són imatge dels sagraments que ens guareixen, i ens condueix a la posada que és l'Església, on som atesos, i encara paga les despeses de l'assistència.

Cada un de nosaltres necessita que primer el guareixin i el vesteixin de dons. Però també cada un de nosaltres ha d'esdevenir després un bon samarità, exemple de Jesucrist.

Joseph Ratzinger-Benet XVI

(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Ser insensibles a los insultos

San Antonio abad tuvo por discípulo al joven Amonas, más tarde abad y obispo (s. III-IV). La primera lección que recibió el aspirante fue la siguiente: se lo llevó fuera de la celda, le mostró una piedra vertical —como un menhir— y le dijo:

—«Ve e insúltala. Dile toda clase de ofensas, injurias y ultrajes sin cesar durante toda la mañana, y pégalale.»

A la hora de comer, el abad Antonio le preguntó:

—«¿La piedra te ha contestado? ¿Te ha dicho algo?»

—«No», respondió Amonas. San Antonio concluyó:

—«Tú también has de comportarte como la piedra.

Nunca has de recoger el insulto, ni la injuria, ni la ofensa; por nada, ni de nadie. Tu humildad debe hacerte imperturbable a los insultos e inalterable a las ofensas y siempre dueño de ti mismo, y todo por amor a Jesús.»

—¡Cuántos fracasos personales, matrimoniales y familias rotas! Nadie les enseñó la importancia del *conocimiento propio* para que aprendieran a *vencerse a sí mismos*; que erradicaran el *amor propio*, el *orgullo*.

—Cuánto sufrimiento evitaríamos si escucháramos a Jesús: «Aprended de mí que soy manso y humilde de corazón y hallaréis paz para vuestras almas.»

DONES DE FE

Maria Magdalena... i totes les altres (s. I-XXI)

«Lavors se'n tornaren del sepulcre i van anunciar tot això als Onze i als altres. Eren Maria Magdalena, Joana i Maria, mare de Jaume. També les altres que anaven amb elles ho explicaven als apòstols...» (Lc 24,9-10). Les primeres interlocutores amb Jesús ressuscitat són les dones, que reben la missió d'anar a anunciar la Bona Nova de la Resurrecció als apòstols.

Maria Magdalena és *apòstola dels apòstols*, anuncia-dora del Ressuscitat als qui l'anunciarien al món, comunicadora de la força de l'Esperit als qui el transmetrien a les comunitats, mediació de l'Amor de Déu per als qui en serien mediació enmig dels pobles. Maria Magdalena és la dona de fe que plora l'absència de l'Estimat, que reconeix la seva veu, que encarna la primera missió: «Vés a trobar els meus germans». Amor despullat, amor que acull, amor que es dona. Amor que engendra des de la *kenosis*, com l'amor de Maria la mare de Jesús.

Maria Magdalena és el paradigma de totes les dones que al llarg de la història han anunciat el Ressuscitat. Dones màrtirs, dones de contemplació, acció, reflexió, guiatge espiritual. Dones de resistència enmig de la barbàrie, dones conegudes i reconegudes, dones anònimes... La fe de l'Església viu de la fe de totes les dones que han cregut, confiat, esperat, patit, estimat... Dones de fe d'ahir i d'avui que han engendrat i engendren el Regne amb responsabilitat, dignitat, perseverança, passió, tendresa... Maria Magdalena, i totes les altres.

Adelaide Baracco, teòloga

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

29. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ex 32,15-24. 30-34 / Sl 105 / Jn 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners.

30. ■ Dimarts [Ex 33,7-11;34,4b-9.28 / Sl 102 / Mt 13,36-43]. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església; màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936).

31. □ Dimecres [Ex 34,29-35 / Sl 98 / Mt 13,44-46]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. □ Dijous [Ex 40,14-19.32-36 / Sl 83 / Mt 13, 47-53]. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols 1696 - Pagani 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes.

2. ■ Divendres [Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / Sl 80 / Mt 13,54-58]. Sant Eusebi de Vercel·li (†371), bisbe, d'origen sard.

3. ■ Dissabte [Lv 25,1.8-17 / Sl 66 / Mt 14,1-12]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixebra de Pau a Filipis (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Cira, vg.

4. ■ † Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a set.) [Coh 1,2;2,21-23 / Sl 94 / Col 3,1-5.9-11 / Lc 12,13-21]. Sant Joan Maria Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia.

DIUMENGE XVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,20-32)

En aquells dies, el Senyor digué: «Quin clam tan fort a Sodoma i a Gomorra! Que n'és de greu el seu pecat! Hi baixaré a veure si tota la ciutat es comporta com ho de nota aquest clam que m'arriba. Si no és tota la ciutat, vull saber-ho». Els dos homes que acompanyaven el Senyor se n'anaren en direcció a Sodoma, però Abraham es quedà encara davant el Senyor.

Llavors Abraham s'acostà i digué: «De debò que fareu desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos. Els faríeu desaparèixer? No perdonareu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria? Mai de la vida no podreu fer una cosa així! Fer morir el just amb el culpable? Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! Vós que judiqueu tot el món, us podríeu desentendre de fer justícia?» El Senyor respongué: «Si trobava a la ciutat de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaré tota la població». Abraham insistí: «Encara goso parlar al Senyor, jo que sóc pols i cendra. Suposem que per arribar als cinquanta justos en faltessin cinc. Per aquests cinc que falten, destruiríeu tota la ciutat?» Ell contestà: «No la destruiria si hi trobava quaranta-cinc justos.» Abraham li tornà a parlar: «Suposem que només n'hi hagués quaranta». Li respongué: «No ho faria per consideració a aquests quaranta.» Abraham continuà: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo: Suposem que només n'hi hagués trenta». Ell respongué: «No ho faria per consideració a aquests trenta.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al meu Senyor. Suposem que només n'hi hagués vint». Ell contestà: «No la destruiria per consideració a aquests vint.» Abraham insistí de nou: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada: Suposem que només n'hi hagués deu». Ell respongué: «No la destruiria per consideració a aquests deu.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *Senyor, sempre que us invocava m'heu escoltat.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant el santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meua ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, / mentre que els altius, els esguarda de lluny. / Si passo entre perills, em guardeu la vida, / detureu amb la mà l'enemic. / La vostra dreta em salva. R.

Que el Senyor continuï afavorint-me. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

Crist prega al Pare i ensenya els apòstols a pregar. Miniatura d'un codex del monestir de Mont Athous

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colossos (Col 2,12-14)

Germans, pel baptisme fóreu sepultats amb Crist, i amb ell també vau ressuscitar, perquè heu cregut en el poder de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres éreu morts per les vostres culpes i perquè vivíeu com incircumcisos, però Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes i de cancel·lar el compte desfavorable on constava el nostre deute amb les prescripcions de la Llei; Déu retirà aquest document i el clavà a la creu.

▶ Evangelí segons sant Lluc (Lc 11,1-13)

Un dia Jesús pregava en un indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyeu-nos una pregària com la que Joan ensenyà als seus deixebles». Jesús els digué: «Quan pregueu digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom, que vingui el vostre Regne, doneu-nos cada dia el nostre pa, i perdoneu-nos els pecats, que nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permeteu que caiguem en la temptació.»

Després els deia: «Si algú té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: Amic, deixa'm tres pans, que acaba d'arribar de viatge un amic meu i no tinc res per donar-li. Qui de vosaltres li respondria de dins estant: No m'amoïnis; la porta ja és tancada i jo i els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls? Us asseguro que, si no us aixecàveu per fer un favor a l'amic, la mateixa impertinència us obligaria a aixecar-vos per donar-li tots els pans que necessita.»

«I jo us dic: demaneu, i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, truqueu, i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca, li obren. Si un fill demana un peix al seu pare, qui de vosaltres li donaria una serp en lloc del peix? O bé, si li demana un ou, qui de vosaltres li donaria un escorpió? Penseu, doncs, que si vosaltres que sou dolents sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen.»

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,20-32)

En aquellos días, el Señor dijo: «La acusación contra Sodoma y Gomorra es fuerte, y su pecado es grave; voy a bajar, a ver si realmente sus acciones responden a la acusación; y si no, lo sabré.» Los hombres se volvieron y se dirigieron a Sodoma, mientras el Señor seguía en compañía de Abrahán.

Entonces Abrahán se acercó y dijo a Dios: «¿Es que vas a destruir al inocente con el culpable? Si hay cincuenta inocentes en la ciudad, ¿los destruirás y no perdonarás al lugar por los cincuenta inocentes que hay en él? ¡Lejos de ti hacer tal cosa!, matar al inocente con el culpable, de modo que la suerte del inocente sea como la del culpable; ¡lejos de ti! El juez de todo el mundo, ¿no hará justicia?» El Señor contestó: «Si encuentro en la ciudad de Sodoma cincuenta inocentes, perdonaré a toda la ciudad en atención a ellos.»

Abrahán respondió: «Me he atrevido a hablar a mi Señor, yo que soy polvo y ceniza. Si faltan cinco para el número de cincuenta inocentes, ¿destruirás, por cinco, toda la ciudad?» Respondió el Señor: «No la destruiré, si es que encuentro allí cuarenta y cinco.»

Abrahán insistió: «Quizá no se encuentren más que cuarenta.» Le respondió: «En atención a los cuarenta, no lo haré.» Abrahán siguió: «Que no se enfade mi Señor, si sigo hablando. ¿Y si se encuentran treinta?». Él respondió: «No lo haré, si encuentro allí treinta.»

Insistió Abrahán: «Me he atrevido a hablar a mi Señor. ¿Y si se encuentran sólo veinte?» Respondió el Señor: «En atención a los veinte, no la destruiré.» Abrahán continuó: «Que no se enfade mi Señor si hablo una vez más. ¿Y si se encuentran diez?» Contestó el Señor: «En atención a los diez, no la destruiré.»

▶ Salmo responsorial (137)

R. *Quando te invoqué, Señor, me escuchaste.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón; / delante de los ángeles tañeré para ti, / me postraré hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre, / por tu misericordia y tu lealtad. / Cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Cuando camino entre peligros, / me conservas la vida; / extiendes tu brazo contra la ira de mi enemigo. R.

Tu derecha me salva. / El Señor completará sus favores conmigo: / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 2,12-14)

Hermanos: Por el bautismo fuisteis sepultados con Cristo, y habéis resucitado con él, porque habéis creído en la fuerza de Dios que lo resucitó de entre los muertos. Estabais muertos por vuestros pecados, porque no estabais circuncidados; pero Dios os dio vida en él, perdonándoos todos los pecados. Borró el protocolo que nos condenaba con sus cláusulas y era contrario a nosotros; lo quitó de en medio, clavándolo en la cruz.

▶ Evangelio según san Lucas (Lc 11,1-13)

Una vez que estaba Jesús orando en cierto lugar, cuando terminó, uno de sus discípulos le dijo: «Señor, enséñanos a orar, como Juan enseñó a sus discípulos.» Él les dijo: «Cuando oréis decid: "Padre, santificado sea tu nombre, venga tu reino, danos cada día nuestro pan del mañana, perdónanos nuestros pecados, porque también nosotros perdonamos a todo el que nos debe algo, y no nos dejes caer en la tentación".»

Y les dijo: «Si alguno de vosotros tiene un amigo, y viene durante la medianoche para decirle: "Amigo, préstame tres panes, pues uno de mis amigos ha venido de viaje y no tengo nada que ofrecerle". Y, desde dentro, el otro le responde: "No me molestes; la puerta está cerrada; mis niños y yo estamos acostados; no puedo levantarme para dártelos". Si el otro insiste llamando, yo os digo que, si no se levanta y se los da por ser amigo suyo, al menos por la importunidad se levantará y le dará cuanto necesite.»

«Pues así os digo a vosotros: Pedid y se os dará, buscad y hallaréis, llamad y se os abrirá; porque quien pide recibe, quien busca halla, y al que llama se le abre. ¿Qué padre entre vosotros, cuando el hijo le pide pan, le dará una piedra? ¿O si le pide un pez, le dará una serpiente? ¿O si le pide un huevo, le dará un escorpión? Si vosotros, pues, que sois malos, sabéis dar cosas buenas a vuestros hijos, ¿cuánto más vuestro Padre celestial dará el Espíritu Santo a los que se lo piden?»

COMENTARI

La pregària de Jesús i la nostra

Tot comença amb la pregària de Jesús que suscita l'interès dels deixebles. Jesús els ensenya a pregar tal com ell ho fa amb la pregària del pare-nostre. La versió que ens presenta Lluc és més curta que la de Mateu, però el contingut és el mateix (cf. Mt 6). Constitueix un resum de les pregàries jueves d'aleshores.

L'element propi i original està contingut en la primera expressió: Pare! Amb aquest mot (molt probablement correspon a l'original arameu *abbà*), Jesús expressa i ensenya a expressar l'actitud d'intimitat i de dependència confiada que té l'infant envers els seus pares. Je-

sús, com a Fill de Déu que és, pregava amb una profunda actitud filial envers Déu, i així ensenya a pregar els seus.

Tot seguit Jesús continua el seu ensenyament sobre la pregària amb dues paràboles: la de l'amic i la del pare.

Si un amic ve a mitjanit a importunar per una urgència es farà tot el que calgui per atendre'l. Les cases populars d'aleshores, d'una sola habitació, servien de cuina, magatzem, menjador, cambra i estable, tot alhora. Atendre una trucada quan la família era ja dormint comportava un bon enrenou. Atendre la sol·licitud urgent d'un amic, però, està per damunt de tot. Igualment, si un fill demana al seu pare de menjar, el pare, per dolent que sigui, no li donarà res que li faci mal.

Déu és l'amic millor i el pare millor, que atén la nostra pregària per importuna que sigui. Això suscita en nosaltres la confiança necessària per adreçar-nos a ell. «Demaneu, cerqueu, truqueu», ens invita Jesús, tal com va fer ell mateix, insistentment, en les seves nits de pregària. La nostra pregària se sustenta en la de Jesús: en les seves paraules i en les seves actituds més pregones d'intimitat, dependència i confiança en qui sabem que és Amic i és Pare.

Lluc ens ensenya que l'amor al proïsme, l'acollida de Jesús i de la seva paraula i la pregària confiada en el seu nom formen un tot indissoluble que caracteritza la vida cristiana dels seus deixebles, i la nostra pròpia vida.

Jordi Latorre, SDB

El Santuari de Mijaran, greument afectat per les inundacions a la Vall d'Aran

El Santuari de Santa Maria de Mijaran ha iniciat el lent procés de recuperació, després de la greu afectació que va patir el 18 de juny per les inundacions a la Vall d'Aran.

El dia 17 era l'escenari de la celebració de 700 aniversari de la signatura de la Querimònia, el document amb el qual el rei Jaume II de Catalunya i Aragó reconeixia drets i deures del territori. L'antic i el modern Santuari van acollir el gruix dels actes de celebració, amb una Missa solemne d'Acció de Gràcies, presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric, i concelebrada per l'Arxiprest Mn. Pere Balagué, Mn. Jusep Amiel, Mn. Eduard Salinas i Mn. David Codina. A l'Eucaristia, van assistir les principals autoritats de Catalunya i de la Vall, encapçalats pel M. Hble. Sr. Artur Mas, President de la Generalitat i el Mgf. Síndic de la Vall, Carlos Barrera.

L'endemà, la intensa pluja i el desgel de la neu van provocar un canvi radical: el riu Garona, desbordat en alguns punts del seu tram va afectar diverses poblacions de la Vall: Arties, Salar-dú, Les, Bossòst, i també Vielha... I, al seu pas pel santuari, la represa situada més amunt va derivar les aigües enfurismades per la carretera, naus industrials, cases, i el mateix temple, que va quedar greument afectat. L'aigua i el fang van inundar-ho tot fins a més d'un metre d'alçada, i van trencar vidrieres, arrossegant bancs, enduent-se bona part del que hi havia a la planta baixa. Malgrat tot, es va salvar la Mare de Déu de Mijaran.

La tasca de bombers i d'agents forestals, de protecció civil i de cossos de seguretat es va veure reforçada amb les mans

aquesta imatge parla

i l'acció que directament van dur a terme els voluntaris i els usuaris de Càritas que van unir els seus esforços amb l'objectiu de netejar l'interior de l'església, una vegada l'aigua va haver baixat de nivell.

La Vall d'Aran no va ser l'única afectada: la Vall de la Noguera Pallaresa, a Esterrí d'Àneu, Isil, i Espot, també van viure moments de gran tensió, per bé que els danys no van ser tan importants.

Mons. Vives va enviar un missatge immediat de comunió amb tots els afectats i d'agraïment a totes aquelles persones que amb el seu esforç van posar-se generosament al servei dels damnificats, animant a mantenir-se serens: «Preguem units la Mare de Déu de Mijaran perquè ens guardi en aquestes hores de trasbals. Ella en el seu Santuari de Mijaran inundat, també ha participat de les destrosses, i s'ha unit als seus fills de la Vall en la sofrença i l'angoixa. Ara ens ajudarà a anar endavant amb esperança i solidaritat dels uns envers els altres.»

Interès i suport

Quan es van restablir les comunicacions, Mons. Vives va visitar les zones afectades pels aiguats. El dissabte 22 de juny va ser rebut per Mn. Pere Balagué a Salar-dú, i va fer un recorregut pels indrets més afectats, acompanyat pels alcaldes de cada poble, parlant amb les famílies afectades i coneixent la situació de cada lloc. Al Santuari de Mijaran, es va trobar amb el Síndic Carlos Barrera i els representants de bombers i cossos de seguretat que estaven participant en la neteja del temple, i va encoratjar els voluntaris que van prestar els seus serveis en les feines de recuperació. També a Bossòst i a Arties va poder veure els diversos danys patits.

A la tarda, acompanyat de Mn. Ricard Barba, va visitar els municipis afectats pels aiguats al Pallars Sobirà, i el dany que havia patit el cementiri de Sant Joan d'Isil, i d'altres poblacions properes a la llera del riu, on alguns negocis vinculats amb el lleure, havien sofert danys.

Al vespre, l'Arquebisbe Mons. Vives va visitar la parròquia de Santa Maria de Ribera de Cardós, parròquia de Mn. Lluís Díes, on confirmà 13 joves de les parròquies de Ribera de Cardós, Bol-dís i Tírvia.

Nomenaments a la diòcesi d'Urgell

L'Arquebisbe-Bisbe d'Urgell ha fet públics els següents nomenaments, que prendran possessió oportunament, segons convingui en cada cas:

—**Mn. Joan Fenosa i Antoni**, Rector de la parròquia de Sant Iscle i Santa Victòria de La Massana, al Principat d'Aragó. Continua com a Rector d'Ordino.

—**Mn. Jordi Miquel i Benavent**, Encarregat de l'església de Santa Magdalena de La Seu d'Urgell, i Prevere Adscrit amb facultats a la parròquia de Sant Ot de La Seu d'Urgell.

—**Mn. Jordi Miquel i Benavent**, Rector de les parròquies de Santa Maria de Castellbò i de Santa Coloma de Vilamitjana del Cantó.

—**Mn. Josep Uriel Álvarez Bedoya**, Rector de la parròquia de l'Assumpció d'Agramunt, i de les parròquies de Sant Pere de Bellver de Sió; Sant Pere de Preixens; Sant Salvador de Claravalls i de l'Assumpció de Coscò.

—**Mn. Carles Albert Ospina Hurtado**, Rector de la parròquia de Sant Andreu d'Ivars d'Urgell, i de les parròquies de l'Assumpció de Barbens; l'Assumpció de Tornabous; Santa Maria de Bol-dú i de Santa Maria de La Guàrdia d'Urgell.

—**Mn. Andreu Rodríguez Morales**, Rector de la parròquia de Sant Vicenç d'Esterrí d'Àneu, i de les parròquies de Sant Lliser d'Alòs d'Isil; Sant Jaume de Berrós Jussà; Sant Martí de Borén; Sant Martí d'Escalarré; Sant Martí d'Escart; Santa Maria d'Escaló; Santa Leocàdia d'Espot; Sant Esteve d'Estais; Sant Llorenç d'Isavarre; la Immaculada d'Isil; Sant Pere de Jou; Sant Pere de Sorpe; Sants Just i Pastor de Son; Sant Julià d'Unarre i de Sant Andreu de València d'Àneu.

—**Mn. Jaume Mayoral i Martí**, Rector de la parròquia de l'Assumpció de Sanaüja, i de les parròquies de l'Assumpció de Ribelles i de Sant Miquel de Vilanova de l'Aguda. Continua encarregat de les parròquies que ara serveix.

—**Mn. Ramon Balagué Bajona**, Rector de les parròquies de Sant Jaume de Bellveí; Santa Maria de Florejacs; Sant Ponç de Palou de Florejacs; Sant Amanç de Torrefeta i de Sant Sebastià de Selvanera. Continua encarregat de les parròquies que ara serveix.

—**M.I. Mn. Agustí Brescó Ausàs**, Administrador Parroquial de la parròquia de La Purificació d'Adrall i de les parròquies de Sant Tirs del Pla de Sant Tirs i de Sant Andreu de la parròquia d'Ortó.

—**Mn. Josep Caba Masana**, Diaca adscrit a la parròquia de Santa Maria de Ponts.

Jubilacions

El Sr. Arquebisbe ha acceptat la jubilació de **Mn. Llorenç Utgés Ginestà** com a Rector de la parròquia de l'Assumpció d'Agramunt i les altres parròquies que servia fins ara. Serà Prevere Adscrit amb facultats a la parròquia de Santa Magdalena de Castellserà on ha fixat la residència.

El Sr. Arquebisbe ha acceptat la jubilació del **M.I. Mn. Fermí Casal Loan** com Administrador Parroquial de la parròquia de La Purificació d'Adrall i les altres parròquies que servia fins ara. Continuarà servant com a Canonge de la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell.

50 ANYS DEL CONCILI VATICÀ II EN ELS SEUS TEXTOS MÉS RELLEVANTS (4)

Avui sobre la Constitució dogmàtica sobre la Revelació Divina «Dei Verbum»

«Aquesta economia de la revelació es realitza amb fets i amb paraules íntimament connexos entre ells, de manera que les obres acomplertes per Déu en la història de la salvació manifesten i confirmen la doctrina i les realitats significades per les paraules, i les paraules proclamen les obres i il·luminen el disseny diví que contenen. I, per mitjà d'aquesta revelació, l'íntima veritat sobre Déu i sobre la salvació humana, resplendeix en nosaltres gràcies a Crist, el qual és alhora mitjancer i plenitud de tota la revelació» (n. 2).

«Per això Jesucrist —qui el veu a Ell veu també el Pare (cf. Jn 14,9)—, amb tota la seva presència i manifestació de si mateix, amb les paraules i amb obres, amb senyals i amb miracles, sobretot amb la seva mort i amb la gloriosa resurrecció d'entre els morts, i finalment enviant-nos l'Esperit de la veritat, duu a terme i a la perfecció la revelació i la conforma amb el testimoniatge diví. Ell ens revela que Déu és amb nosaltres per alliberar-nos de les tenebres del pecat i de la mort i ressuscitar-nos per a la vida eterna» (n. 4).

«La sagrada Tradició i la sagrada Escripura, com es dedueix del que hem dit, estan estretament unides i compenetrades. Perquè, totes dues brollant de la mateixa font divina, en certa manera s'uneixen com una sola cosa i corren cap al mateix fi. En efecte, la sagrada Escripura és paraula de Déu en tant que és posada per escrit sota la inspiració de l'Esperit diví, i la sagrada Tradició transmet íntegrament als successors dels apòstols la paraula de Déu a ells

confiada per Crist, el Senyor i l'Esperit Sant perquè amb la llum de l'Esperit de la veritat, la guardin fidelment, l'expliquin i la difonguin amb la seva predicació. Se segueix d'això que l'Església no obté la certesa sobre totes les veritats revelades tan sols de la sagrada Escripura. Per això, cal acollir i venerar l'una i l'altra, l'Escripura i la Tradició, amb idèntica adhesió i reverència» (n. 9).

«La sagrada Tradició i la sagrada Escripura formen un únic dipòsit sagrat de la paraula de Déu, confiat a l'Església; adherint-s'hi, tot el poble sant, unit als seus pastors en l'ensenyament dels apòstols i en la comunió fraterna, persevera constant en la fracció del pa i en les pregàries (cf. Ac 2,42). Així, conservant, practicant i professant la fe transmesa, es crea una singular unitat d'esperit entre bisbes i fidels. Però la funció d'interpretar autènticament la paraula de Déu, escrita o transmesa, ha estat confiada únicament al magisteri viu de l'Església, l'autoritat del qual s'exerceix en nom de Jesucrist. De fet, aquest magisteri no està per damunt de la paraula de Déu, sinó que la serveix, tot ensenyant només allò que ha estat transmès. D'acord amb el manament diví i amb l'assistència de l'Esperit Sant, ho escolta amb amor, ho guarda santament i ho explica amb fidelitat, i d'aquest únic dipòsit de la fe treu aquella veritat revelada que proposa per a ser creguda. És clar, doncs, que la sagrada Tradició, la sagrada Escripura i el magisteri de l'Església, per disposició sapientíssima de Déu, estan tan units i conjuntats entre ells que no poden subsistir independentment. Tots plegats, cadascun a la seva manera i sota l'acció d'un mateix Esperit Sant, contribueixen eficaçment a la salvació de les ànimes» (n. 10).